

De la vida estant

El poble sempre ha rebut de rebot

Durant la vida, les lluites i els afrontaments sovintegen. Creixem afrontant-nos i superant crisis. Després d'una colla d'anys de lluita ens hi habituem i, aquesta, resulta una situació tan normal com la de respirar. Sense oblidar que respirar també és lluita. I, així, parlem de lluites interiors, d'esforços, d'afanys, de sacrificis, de treballs, de dificultats, de conquestes, de combats, de renúncies, de victòries, de fracassos, de tàctiques.

Si fem la llista de les paraules del nostre repertori relacionades d'alguna manera amb lluites i afrontaments, quedarem parats. Són moltes més de les que suposàvem, tantes, que ens descobriran fins a quin punt la polèmica —la lluita— forma part del nostre viure.

Que la lluita és llei de vida, em sembla clar. Allò que no veig gens clar és que la festa la pagui, normalment, qui no hi té res a veure. D'aquí, potser, la dita popu-

lar: «Dos que es barallaven i, el tercer, va rebre».

Heu observat en quin moment i de quin manera, el tercer, entra en joc? Proposo un exemple inofensiu i innocent. El fill es sent contrariat per la negativa del pare. Sap, sobradament, que no pot més contra el pare, que té les de perdre. Les coses queden així aparentment. Diríeu que tot s'ha acabat amb el cop de porta, la cara llarga, el crit de protesta, els mots mastegats entre dents.

Al cap d'uns moments, el germà més petit, que jugava tranquil, plora. Què ha passat? Ja ho endevineu. El germà gran el molesta, l'amoïna, li pren les coses, l'atormenta, fins que gemega i plora. El fill gran, impotent i incapaç de prosseguir la lluita contra el pare, no s'ha rendit. Ni de bon tros. Ha canviat d'estratègia. Se gueix lluitant contra el pare, però indirectament. El petit és quelcom del pare,

però dèbil i vulnerable. L'atac va dirigit al pare. I, ho demostra, que el gran no es detura fins que aquell explota i s'enrabia.

Això, precisament, és el que pretenia. I ho ha aconseguit. Ara, ja és feliç. Ara, encara que no es senti vencedor i victoriós, tampoc no es sent derrotat i vençut. D'alguna manera, ha reeixit. El tercer ha rebut de rebot, és cert. Però el pare ha saltat i ha perdut els estreps. El fill gran, ara relaxat, sense tensió de cap mena, amb el somriure dibuixat als llavis, enceta una convivència tranquil·la. Ha passat la maltempsada i s'inicia un període de pau com si s'hagués convingut una treva.

L'exemple és inofensiu i innocent. Potser no pot aplicar-se a la vida social. Aquesta molt complexa. Aquell massa simple. Però no aniria malament observar la realitat què ens diu. Ben segur que faríem descobertes interessants i colpidores.

Deixant de banda teories molt solemnes i científiques diguem les coses pel seu nom sense disfresses, sense atenuants, sense justificacions. Donem fe de la nostra baixesa i descobrim-nos tal com som: dèbils, limitats i vulnerables. Mesquins, fins i tot. A partir d'aquí, serà possible el miracle, vull dir la convivència.

Tot plegat filosofia barata, direu. Possiblement. Però sovint la filosofia barata, la del poble, és plena de seny i rica d'intuïcions profundes i genials. Sovint, el poble fa diana. I quan el poble sospita que no es defensen els seus interessos, qui sap, qui sap, potser té nas, potser té raó.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

L'oci dels jubilats

L'oci és ara la gran preocupació dels sociòlegs de tot el món, no pas per se «el pare de tots els vicis» com deïem abans pel fet de confondre'l amb la ganduleria. Ara l'ociós no és tan sols aquell jovenàs que no vol treballar perquè té mandra, sinó també el bon obrer, emparat per la llei a fi que, arribat a certa edat, disposi d'una pensió ben merescuda i pugui estar-se de treballar a l'hora de la minva de les seves forces.

Donada aquesta nova situació no cal dir que l'oci ha esdevingut un greu problema.

Gràcies a les noves lleis socials com acabem de dir ja que no el pateix solament el jove que té galvana, sinó també la persona que s'ha fet gran i ha entrat a l'hora de la jubilació. En aquest cas, cal omplir els moments vagants de tot el dia; cal donar un gaudi satisfactori a l'ociós de la tercera edat, una distracció o altra apropiada a la seva decadència. Heus ací com el futur pensionista ha de preparar-se amb temps una dèria una afecció o un vici per tal de distreure's en l'edat madura. A propòsit d'aquest fet, recordem el blesme que vam merèixer d'un amic enfeinat a explicar-nos les seves caceres amb gran entusiasme. En veure l'aire ensopit amb què l'escoltàvem, li vam haver de confessar que mai no havíem practicat cap aventura cinegètica. Tot seguit s'enfilà a parlar-nos de la pesca, i en preguntar-nos si tampoc no ens agradava —vist que el nostre posat no s'eixorria— li haguérem de dir que no hi teníem gens de tirada.

—Doncs si no caceu ni pesqueu, com ompliu les hores de lleure? —va demanar-nos tot intrigat.

No vam saber com respondre-li, però a mida que hem anat posant anys, hem pensat en aquell bon amic, tan ben preparat per a passar a l'estat de jubilació. Ell ja tenia les seves afeccions, els seus esports, que bé o malament li omplirien les hores de vagància, un cop arribat a l'edat del repòs reglamentari.

Però nosaltres, sense dir-ho, també teníem i seguim tenint la nostra distracció favorita per a quan ens arribi l'hora del descans legal. Ja des de l'adolescència el nostre vici més picat ha estat la lectura. Vam començar amb «Les aventures de Bufalo Bill» i acabarem potser amb el famós llibre de «les Set Sivelles», si algun dia cau sortosament a les nostres mans.

XIXU

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONvingudes, DE TAQUIGRAFIA I MECANOGRAFIA

ES DONEN CLASSES PARTICULARS A TOTA PERSONA QUE VULGUI INICIAR-SE EN FRANCES I ANGLÉS.

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONvingudes, PER A PERSONES QUE VULGUIN APRENDRE ESCRIURE BE EL CATALA

TRUQUIN AL TEL. 870 05 86 (DE 7 A 10 DEL VESPRE)